

Forslag at sige, at den gældende Ret for-
 ændrer man ikke noget ved, saa vil jeg
 dertil sige, at en Højesteretsdom er ikke
 Lov. Selv om jeg er nok saa sikker paa,
 at Højesteret den 11te Januar 1884 ansaa
 den sædvanlige Højvandslinie som Græn-
 sen og ansaa den for at være gældende
 for hele Landet og alle dets Kyster, kan
 den Tid jo, komme, da Højesteret mulig-
 vis kommer til en anden Opfattelse.
 Derfor kan det have Betydning for dem,
 som ønske at holde fast ved den Betragt-
 ning, der da blev slaaet fast fra Højeste-
 rets Side, at faa det udtalt nu i Loven,
 thi er en Lov først given, kan den ikke
 fraviges end ikke af Højesteret. Og det
 er der saa meget mere Anledning til
 som der har været og endnu er højst for-
 skellige Meninger — det har jo vist sig
 under Forhandlingerne ikke alene om denne
 Sag men ogsaa om Kystfredningen — om
 hvor egentlig den rette Grænse er. Vi
 have set ogsaa Jurister udtale sig forskel-
 ligt om den Ting. Nogle have ment, at
 det var daglig Vandstand, andre Midtlinien
 mellem sædvanligt Højvande og sædvanligt
 Lavvande, altsaa mellem Flod og Ebbe,
 andre igen den Linie, hvor Vandet til en-
 hver Tid spiller. Den Omstændighed, at
 der saaledes har været udtalt forskellige
 Opfattelser af dette Spørgsmaal, gør, synes
 det mig, at der er al mulig Grund til at
 faa den Ting bragt paa det rene. Naar
 det ærede Medlem for Fredensborg næv-
 nede Matrikelgrænsen, bringer det mig i
 Erindring en Ytring, der kom fra den
 højtærede Ministers Side ved 1ste Behand-
 ling, hvor ogsaa han antydede noget om,
 at det var det, som maatte være det af-
 gørende, hvor Matrikelgrænsen er. Jeg vil
 dog dertil sige, at det kan ikke være af-
 gørende. Det er jo en gammel bekendt
 Sætning i Jurisprudence, at Matrikelskort
 ikke danne Bevis i Ejendomstrætter. Det
 kan derfor heller ikke være afgørende for
 dette Spørgsmaals Besvarelse, om en Land-
 maaler, eller hvem der nu har gjort det,
 har fundet Grænsen at være der eller der
 efter sin Opfattelse af det retslige Forhold,
 thi det er det retslige Spørgsmaal, som det
 her først og fremmest drejer sig om. I
 Henhold hertil tillader jeg mig særdeles
 varmt at anbefale dette Ændringsforslag.
 De Herrer, som af tidligere Udtalelser af
 mig om denne Sag vide, hvilken Betydning
 jeg mener det har ikke at indskrænke det
 offentlige Ret, hvor det nu har en Ret,
 til Fordel for de private, ville forstaa, at
 det ligger mig dobbelt paa Sinde at holde
 fast ved et Ændringsforslag som dette,

hvor vi slaa fast, hvad der nu en Gang er
 anerkendt af Højesteret som gældende Ret,
 saaledes at det ikke er udsat for Tvivl
 senere.

J. Hage: Jeg ønsker blot at gøre den
 korte Bemærkning, at det er jo muligt, at
 det ærede Medlem, der nu talte havde
 Ret i sin Opfattelse, men sikkert er det
 jo ikke, og i alt Fald er det for lidt at
 bygge paa, naar man vil bygge en saadan
 radikal Forandring paa en Fortolkning af
 en Højesteretsdom i et enkelt Tilfælde,
 hvor der oven i Købet slet ikke har været
 Spørgsmaal om alt det, som der er Tale
 om i denne Lov, idet der ved Dommen var
 Tale om Fiskeriet og Fiskeriets Ret. Jeg
 indrømmer, at det Udtryk at det i det givne
 Tilfælde ikke kan henregnes til den paagæl-
 dende Lodsejers Jord, kan tyde paa, at det
 nødvendigvis i alle Tilfælde maa regnes til
 Forstranden, men nogen absolut Slutning
 kan der ikke drages i saa Henseende. Jeg
 vil bede de ærede Medlemmer huske paa,
 hvad det betyder, at vi slaa fast, at f. Eks.
 paa en meget flad Strandbred, hvor For-
 skellen mellem Dagligvandslinien og den
 sædvanlige Højvandslinie maaske kan være
 10—15—20 Alen, ja endnu mere — er det
 en meget flad Strandbred kan der maaske
 blive en Snes Favne, hvor Vandet skyller
 over med sædvanligt Højvande, medens det
 med dagligt Vande ikke skyller over — at
 der skulle alle og enhver gaa ned, selv naar
 Strandbredden er tør og ikke overskyullet
 af Højvande, og hente Sand og Grus. Alle
 og enhver blive paa en Maade Dommere
 over, hvor den sædvanlige Højvandslinie
 er. Det bliver meget vanskeligt at afgøre,
 og det vil give Anledning til særdeles
 mange Stridigheder. Sikkert er det, at
 Lodsejerne maa finde sig i, at paa Stræk-
 ning, som i Uger, ja maaske Maaneder
 ligge tørre, kunne alle og enhver komme
 og hente Materiale. Det tør jeg ikke være
 med til, i alt Fald ikke uden nærmere
 Undersøgelse.

Scavenius: Det ærede Medlem for
 Præstø Amts 1ste Valgkreds (Svend Høgs-
 bro) mente, at man ved den Ændring,
 som Udvalget har foreslaaet under Nr. 5
 til § 4, opnaaede to Ting, nemlig for det
 første, at man ved et bestemt Udtryk af-
 gjorde, hvorledes Retten i dette Forhold
 var, og for det andet, at den bestaaende
 Ret for Kommunerne til at tage Sten og
 Vejmateriale paa Strandbredden ikke be-
 røretes. I begge Henseender har det ærede
 Medlem Uret — i den sidste absolut Uret.